Corte Suprema di Cassazionen, siviiliasioita käsittelevä viides jaosto, 18.2.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Agenzia delle Entrate vastaan FCE Bank plc.

(Asia C-210/04)

(2004/C 190/09)

Corte Suprema di Cassazione, siviiliasioita käsittelevä viides jaosto, on pyytänyt 18.2.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Ministero dell'Economia e delle Finanze ja Agenzia delle Entrate vastaan FCE Bank plc. seuraaviin kysymyksiin:

a) Onko kuudennen direktiivin 2 artiklan 1 kohtaa ja 9 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että yhtiön, jolla on kotipaikka toisessa (Euroopan unioniin kuuluvassa tai kuulumattomassa) maassa, tytäryhtiötä, joka on tuotannollinen yksikkö, voidaan pitää itsenäisenä oikeussubjektina ja kyseisten kahden yksikön välillä voidaan siten katsoa olevan oikeussuhde, jolloin emoyhtiön suorittamista palveluista kannetaan ALV:tä; voidaanko sen määrittelemiseksi soveltaa kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi laaditun OECD:n mallisopimuksen 7 artiklan 2 ja 3 kappaleessa ja Italian sekä Yhdistyneen kuningaskunnan ja Pohjois-Irlannin välillä 21.10.1988 tehdyssä sopimuksessa tarkoitettua arm's length –perustetta? Voidaanko katsoa kyseessä olevan oikeussuhde siinä tapauksessa, että on olemassa sivuliikkeelle suoritettavia palveluja koskeva kustannusten jakoa koskeva sopimus (cost-sharing agreement)? Mikäli tähän vastataan myöntävästi, mitkä ovat edellytykset, joiden täyttyessä voidaan katsoa tällaisen oikeussuhteen olevan olemassa? Onko oikeussuhteen käsitteen perustuttava kansalliseen oikeuteen vai yhteisön oikeuteen?

b) Voidaanko tällaisista palveluista aiheutuvien kustannusten veloittamista tytäryhtiöltä pitää kuudennen direktiivin 2 artiklassa tarkoitettuna suoritettujen palvelujen vastikkeena riippumatta veloituksen määrästä ja yritykselle koituvasta voitosta, ja miltä osin sitä voidaan pitää vastikkeena?

c) Mikäli katsotaan, että emoyhtiön ja tytäryhtiön väliset palvelut ovat lähtökohtaisesti arvonlisäverottomia sen vuoksi, että vastaanottajana oleva oikeussubjekti ei ole itsenäinen ja että näiden kahden yksikön välillä ei siten voida katsoa olevan oikeussuhdetta, onko tilanteessa, jossa emoyhtiön kotipaikka on Euroopan unionin toisessa jäsenvaltiossa, kansallista hallinnollista käytäntöä, jonka mukaan palvelut ovat tässä tapauksessa verollisia, pidettävä EY 43 artiklassa vahvistetun sijoittautumisvapauden vastaisena?

Oberster Gerichtshofin 29.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ewald Burtscher vastaan Josef Stauderer

(Asia C-213/04)

(2004/C 190/10)

Oberster Gerichtshof on pyytänyt 29.4.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 19.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Ewald Burtscher vastaan Josef Stauderer seuraavaan kysymykseen:

Onko EY 56 artiklaa tulkittava siten, että sen kanssa on ristiriidassa sellainen kansallinen säännös (Vorarlberger Grundverkehrsgesetz, Vorarlbergin osavaltion kiinteästä omaisuudesta annettu laki), jonka mukaan sellaisen kiinteän omaisuuden luovutuksen kyseessä ollessa, joka ei edellytä kiinteistöviranomaisten lupaa, luovutuksensaajan määräajan umpeuduttua tekemä ilmoitus siitä, että kiinteistö on rakennettu, että hankintaa ei ole tehty vapaa-ajan asumisen tarkoituksessa ja että luovutuksensaaja on Itävallan kansalainen tai häntä on kohdeltava samoin kuin Itävallan kansalaista, johtaa oikeustoimen takautuvaan pätemättömyyteen?

Euroopan yhteisöjen komission 19.5.2004 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-214/04)

(2004/C 190/11)

Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinään Ulrich Wölker ja Antonio Aresu) on nostanut 19.5.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

— toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut otsonikerrosta heikentävistä aineista 29 päivänä kesäkuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2037/2000 [1] 5 artiklan 3 kohdan mukaisia velvoitteitaan;

— velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio väittää, että 3.10.2001 annetussa ympäristöministeriön asetuksessa säädettyjä poikkeuksia sovelletaan useisiin tapauksiin, joiden osalta asetuksessa (EY) N:o 2037/2000 ei ole säädetty poikkeuksia, ja näin ollen näiden poikkeusten soveltamisala on huomattavasti yhteisön asetuksessa säädettyä laajempi. Italian lainsäädäntö ei ole yhteensoveltuva yhteisön oikeuden kanssa siltä osin kuin siinä sallitaan hydrokloorifluorihiilivetyjen (HCFC) käyttö sammutuslaitteissa.

([1]) EYVL L 244, 29.9.2000, s. 1.

Østre Landsretin 14.5.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Marius Pedersen A/S vastaan Miljøstyrelsen

(Asia C-215/04)

(2004/C 190/12)

Østre Landsret on pyytänyt 14.5.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 21.5.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Marius Pedersen A/S vastaan Miljøstyrelsen seuraaviin kysymyksiin:

Ensimmäinen kysymys:

1. Onko Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 259/93 ([1]) 2 artiklan g alakohdan ii alakohdassa oleva ilmaisu ”mikäli yllä mainittu ei ole mahdollista” ymmärrettävä siten, että hyväksytty kerääjä ei voi automaattisesti toimia ilmoittajana hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden viennissä?

   Jos kysymykseen vastataan myöntävästi, yhteisöjen tuomioistuinta pyydetään täsmentämään, millä edellytyksillä hyväksytty kerääjä voi toimia ilmoittajana hyödynnettäviksi tarkoitettujen jätteiden viennissä.

   Voiko kyseinen edellytys olla se, ettei jätteiden tuottaja ole tiedossa tai että kyse on useasta tuottajasta, joista kunkin erikseen tuottaman jätteen määrä on niin vähäinen, että olisi kohtuutonta, että ne ilmoittavat viennistä kukin erikseen?

2. Annetaanko asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 2 kohdassa, luettuna yhdessä 4 artiklan a alakohdan ensimmäisen ja toisen luetelmakohdan kanssa, lähettävän valtion toimivaltaisille viranomaisille mahdollisuus vastustaa hyödynnettäväksi tarkoitetun jätteen vientiä koskevaa konkreettista hakemusta, jos se ei ole saanut ilmoittajalta tietoa siitä, että kyseisiä jätteitä käsitellään vastaanottovaltiossa tavalla, joka vastaa sitä ympäristönsuojelun tasoa, jota edellytetään lähettävän valtion lainsäädännössä?

3. Onko asetuksen N:o 259/93 6 artiklan 5 kohdan ensimmäinen luetelmakohta ymmärrettävä siten, että jätteiden koostumusta koskevan ilmoitusvelvollisuuden katsotaan täyttyneen silloin, kun ilmoittaja ilmoittaa, että kyse on tietyntyyppisestä jätteestä, esimerkiksi ”elektroniikkalaiteromusta”?

4. Onko asetuksen N:o 259/93 7 artiklan 1 ja 2 kohta ymmärrettävä siten, että 7 artiklan 2 kohdassa asetettu määräaika alkaa kulua siitä, kun lähettävän valtion toimivaltaiset viranomaiset lähettävät vastaanottotodistuksen, huolimatta siitä, etteivät ne ole saaneet kaikkia 6 artiklan 5 kohdassa säädettyjä tietoja?

   Jos kysymykseen vastataan kieltävästi, mitkä tiedot ilmoitukseen on liitettävä, jotta 7 artiklan 2 kohdassa asetettu 30 päivän määräaika alkaisi kulua?

   Aiheuttaako kyseisen 30 päivän määräajan ylittäminen sen, etteivät toimivaltaiset viranomaiset voi enää esittää vastalauseita tai pyytää lisätietoja?

([1]) Euroopan yhteisössä, Euroopan yhteisöön ja Euroopan yhteisöstä tapahtuvien jätteiden siirtojen valvonnasta ja tarkastamisesta 1 päivänä helmikuuta 1993 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 259/93 (EYVL L 30, s. 1).